

Kära Anna Rydstedt!

Vet inte var du befinner dig nu, här i Lund eller i den lilla Ölandsby, som du skrev om i ditt brev, på din moders hägnade tomt med mangårdsbyggnad, brygghus och trädgård. Men någon gång skall du väl ändå få dessa rader, om så först "nästa år".

Vecka efter vecka har ditt brev legat på mitt bord. Som en påminnelse om att bli besvarat? Bara till en bråkdel det. Visst har jag haft det snärjigt den sista månaden, alltför många utställda löften plötsligt anmälda till infrielse, artiklar till Finland, föredrag i Lund och Stockholm och i radio och flera premiärer osv. Men ett besvarat brev är aldrig detsamma som ett obesvarat. Även om man tar fram det då och då, är det ändå lagt åt sidan. Det är inte på samma sätt närvarande som när det i varje minut talar till en: här är jag, hör nu riktigt på vad jag har på hjärtat, vad har du i din tur att säga mig... Så har du suttit och pratat bredvid mig nu på andra månaden. Undra på om jag låtit brevet ligga kvar. Du har gjort mig lycklig. Både för vad du säger om min bok och vad du säger om dig själv. Jag tycker mig känna dig nu på ett helt annat sätt än förr. Ditt brev är ett förtroende, givet och mottaget i ett öppet ögonblick. Det är underligt att veta att du i din tilläggan återvigt dina föräldrar i ditt hjärta.

När jag läser en diktsamling brukar jag pricka för de dikter jag särskilt tycker om, som vägledning vid förnyad läsning. I din samling visade det sig att jag prickat för så gott som varje

dikt. Min korta dedikation till dig i Hem till sommaren innehöll alltså ingen överdrift. Jag spådde rätt. Framgången låg och mognade - därför var det så tyst - och så fick du hela famnen full med det gyllne, i olika former.

När jag läste dina dikter hade jag på något vis samma känsla som när jag i tiden (1916) läste Edith Södergrans Dikter och skrev om dem. Jag tvekade inte heller nu: det här var någonting absolut originellt. Du är sannerligen född och vuxen till det du är. Redan din bildgåva liknar ingen annans. Regndroppets målskyttelekar, fassaherna på solens vingar, mjölken saltad av hav, silad av vind, vågskummets skällande vita spetshundar, harens skuttande på underbara hoppben (så kan bara en vuxen människa med barnasinnet räddat över till vuxen ålder se och bilda). Men underbarast av alla dina bilder är ändå den som du utstyrt med en negation: punkten som ingen radie har att rulla ut ur sig själv som en mjuk matta och som ej heller förmår sjunka ned i sin håla.

Om det finnes ett diktens patentverk, så skulle din dikt utan vidare få patentskydd beviljat. Men dikten försmår sådant. Den skänker storsint till fritt begagnande och kränker ingens förmenta monopol. Den säger till den andre: tag och njut om du vill, skapa och tävla om du kan!

En dikt jag skulle sätta som motto över din diktning är Tvätterskan. Klockan trippar bort med dina minuter, livet är sådant. Du frågar när de skall komma tillbaka, som rena, vackra dagar? Jo, de kommer tillbaka som dina dikter. Utan det till synes förspillda kommer ingenting tillbaka i dikt. R^äna, vackra dagar! Hör vad Michelangelo säger: "Den äkta konsten är i sig själv from och ädel förmedels den anda, i vilken den arbetar: ty ingenting gör själen så from och ren som strävandet att frambringa något fulländat".

Ord som sporrhugg, inte sant!

Och nu - allt gott för det år som stundar, önskas dig av Kaisi och din tillgivne